

БРОЙ 9, ГОДИНА
II, ТВОРЧЕСКО
ИЗДАНИЕ
18 април 2008г.

Творчество за
спорта
на стр. 2

Замисли се ...
на стр. 3

С душа на
чучулига
на стр. 8

ТЕМАТИЧНО
ТВОРЧЕСТВО

ПОСВЕТЕНО
НА ВАСИЛ
ЛЕВСКИ

на стр. 5 и 6

®

С душа на чучулига в „Вести плюс“

Вик

Във тази стая - тясна, тъмна, ниска
умирам от неизцерила рана,
че аз не съм възлюбена и близка,
ни чакана от някого, ни звана.

А искам само, само да обичам,
жадувам искроструйно, светло вино;
от всяка тъмна мисъл се отричам,
край своя враг беззлобно ще отмина.

И искам щедро, волно да отдавам
това, що в мен гори, трепти и пее,
и в пищни празненства да разлюлявам
над скъпи гости звънки полилеи.

Че мойта младост, огнено пламтяща,
и моята душа на чучулига,
и моето сърце животрептящо -
като вихрушка над света ме вдигат.

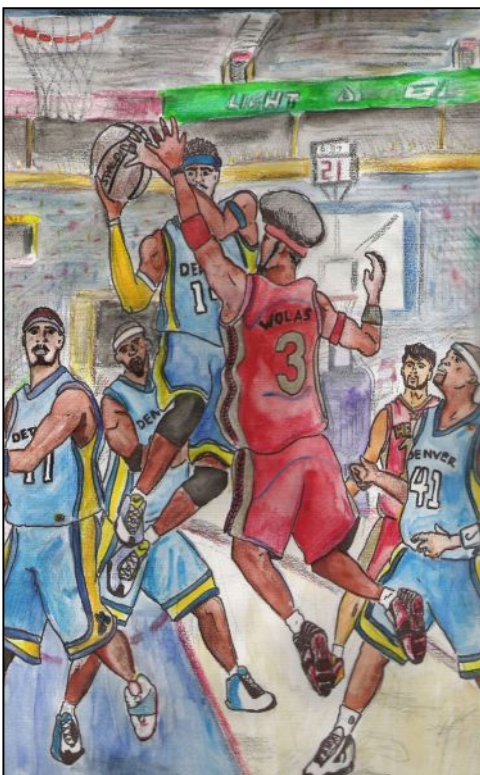
Това е
стихотворение
на Елисавета
Багряна от
стихосбирката
„Вечната и
святата“

Кой, ако не аз, и кога, ако не сега?

Една поговорка казва: „Че на вълка му е дебел врата, защото си върши работата сам“. Винаги можем да кажем, че това не е вярно, защото в днешния забързан свят – на технологиите, човек много рядко може да направи нещо сам, без да зависи от някого или нещо. В по-голямата част от случаите му се налага да работи в колектив. Колективът от своя страна обаче може да бъде пълноценен само ако се състои от дейни и решителни хора. Трябва да можеш да разчиташ на себе си, за да разчитат на теб и другите, и за да можеш за изисква активност от тяхна страна. Да си готов да помогнеш, за да получиш помощ. Новото време поставя изисквания към човека, да действа тук и сега, почти винаги притиснат от фактора време. Отлагането на днешната работа за утре, заплашва да доведе до загуба на пари, или загуба от ефекта на досега свършеното.

Това важи с особена сила в спорта,

▲ **Победата - съвкупност от действия на всички състезатели**

а най-вече в колективните спортове. Тук победата е съвкупност от действия на всички състезатели. Те трябва да имат доверие един в друг, а за да спечелиш доверието на останалите, трябва да докажеш личните си качества. Да си способен да поемаш отговорност и да довеждаш отбора до победата. Уменията на състезателите и отработеното на тренировка имат стойност само ако бъдат показани навреме на състезания в ограничен период от време. Победата трябва да се постигне тук и сега или усилията на колектива са били напразни. Работата на спортистите и техните треньори е насочена към това, всеки състезател да може да поеме отговорността в даден момент, да направи последно лично усилие, за да донесе общата победа.

Когато настъпи решителния момент, единствената мисъл на играча трябва да бъде: „Това го мога аз и ще го направя сега“.

Весела БОНЧЕВА, 11. „б“

Какво дава спортът?

Спортът – колкото дава, толкова и взима! Когато искаш да си истински спортист трябва да се лишиш от много неща. Почти трябва да забравиш купоните и нощния живот алкохола и т.н. - те са несъвместими. По това се различава истинският спортист от аматьора. Професионалистът спазва определен режим. Доста хора казват, че спортистите са си добре, пътуват много и обикалят целия свят, но това не е точно така, защото спортът изисква много и всекидневен труд, натоварването е много голямо, но когато този труд се увенчае с успех - чувството е неповторимо и забравяш за умората, усилията и лишенията, които си направил.

Елеонора ХРИСТОВА
11. „в“

Волейболът - моят живот

Идва момент когато всеки потегля по своя път и решава на къде да тръгне. Всеки човек е индивидуален за себе си. Аз избрах борбата и шанса за успех пред безгрижието и лекия живот при семейството. Харесвам волейбола и смятам, че това е моят живот. Има моменти, когато ти се иска само да тренираш и нищо друго, това е чувство много силно, което те тегли към залата, това е любовта към този спорт. Странно е, но е така.

Обичам да ходя на тренировки всеки ден това са 5 часа от ежедневието, в които забравяш за всичко около теб, за всички проблеми и се отдаваш на удоволствието. Толкова е хубаво, когато правиш нещо, което обичаш. Вечер лягаш с мисълта за волейбола и ставаш със същата мисъл. А колко е приятно усещането, когато победи отбора, когато знаеш, че победата е напълно заслужена, и че си положил толкова много труд, дори една контузия, колкото и да е тежка ти показва колко много държиш на този спорт и жаждата да стъпиш отново в залата ти дава сила да продължиш напред, тогава още повече

ти става ясно, че обичаш тази игра и че ще направиш невъзможното, за да се възстановиш мигновено и пак да си вътре - на игрището.

Колкото и да е трудно това е изпитание на волята, обичта, характера и всички човешки качества. Много хора са страдали и плакали, но повечето са успели. Място за отчаяние не трябва да има. Неуспехите се редуват с успехи, радостите с тревоги, смехът с плач, любовта с мъка и щастие, но това е животът. Такъв е и животът на човек, избрал пътят с много разклонения. Волейболът дава много, но и отнема. И това го знае всеки, който върви упорито по този път без да спира, само напред. Повечето хора виждат много малко и не знаят колко много трябва да се бориш понякога, за да получиш нещо като например - това да изпиташ една незабравима тръпка - да си вътре в игрището с хората, които цениш и да знаеш, че те разчитат на теб и ти на тях.

Мариета НЕДЕВА
12. „в“

Преди време прекрачихме в третото хилядолетие с много емоции, но и с гордост, че имаме Интернет.

Много години преди нас прадедите ни не са знаели какво е това технически прогрес, нито културна революция, но пък за сметка на това са имали нещо друго, отдавна вече забравено от съвременния свят. И веднага ще кажа за какво става дума. Колкото и странно да ни се струва, но те не са заключвали вратите си, нито сърцата си за помощ на нуждаещите. Нали от тогава е поговорката: „Не си избирай приятели на софра, а в беда”.

Нека си признаем, но двайстият век ни отне много от ценноста човечност. Дали животът ни в панелните апартаменти е причина, дали „синият екран”, но...- фактът си е факт. Отдавна започнахме да се движим и с тръз на ушите. Може да се блъсне в нас човек с бял бастун или да се качва друг с двигателен проблем - ние сме изолирани не го забелязваме. При тези думи ми идва да извикам „Хора спрете да се изолирате!”. Някъде дълбоко в мен отекват онези трогателни думи от Йовковият разказ: „Боже, колко мъка има по тоя свят, Боже!”

Стига съм премълчавала това, което ме мъчи, а ще го кажа направо. Защо всеки от нас забелязва само това, което се случва с него и щом той е добре - всичко е в ред.

Спри да изолираш - осмели се да се грижиш

Колко пъти се замислихме за хората, които имат здравословни проблеми? А на всичкото отгоре понякога се правим, че не ги виждаме в превозните средства (ако все пак могат да се придвижват).

Случвало ми се е да усетя присмеха и досадата, с която някои „хора” едва понасят присъствието на психично болен. А даже се чуват и реплики от рода на: „Тези защо не ги приберат?”.

Кой да ги прибере и къде?

Има държави, в които хората с здравословни проблеми са част от обществото. Там здравите са избрали „модела” на милосърдието, вместо този на изолацията. У нас някои хора смятат, че държавата е длъжна да се грижи за тях. Там здравите са избрали „модела” на милосърдието, вместо този на изолацията. У нас някои хора смятат, че държавата е длъжна да се грижи за тях. Ако е за временно, специализирано лечение - трябва, но ако е за обучение, възпитание, грижи, трябва да се замислим дали не е по-добре да участваме всички, вместо да ги изолираме. Той, народът много добре го е казал: „Кажки на едно куче, че е бясно, то ще побеснее?”

Защо не се замислим и върху мъдрия „свят” на поговорката: „Сговорна дружина планина повдига”.

На тези, които са готови да се усмихнат многозначително ще има кажа, че имам факти.

Става дума за един клас със сърдечни ученици, учители и родители, които решиха да пожертват спокойствието си и да съхранят от обиди едно дете, изоставашо в своето развитие. Резултатът беше изключителен-детето се почувства равноправно. Ако разказвам тази истинска история, то е защото не мога да повярвам, че Бог е събрал на едно място толкова състрадателни и милостиви хора. Непременно трябва да добавя, че този колектив е от онази част на нашето общество, която е успяла да излезе от самоизолацията и да откликне на чуждата мъка и страдание.

Разказах всичко това за тези, които живеят с мисълта, че съдбата винаги ще бъде щедра към тях. Те не знаят, че тя ще ни даде повече тогава, когато ние дадем помощта си на тези, които се нуждаят от нея.

Ива ЦВЕТКОВА, наша ученичка

Табелата на 51. СОУ

Намерих я в тревата,
когато си играех със децата.
Табела на училище,
51. СОУ светилище.

Кална и ръждясала,
мокра и гъбясала.
Но облята в светлина
на учебна красота.

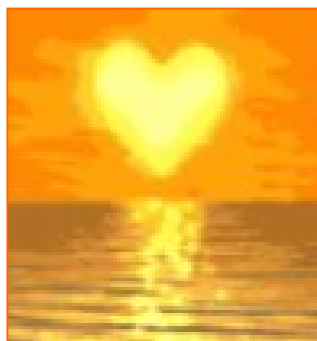
Изчистих я, излъсках я
и с боя напръсках я.
Заблестя тя като диамант,
прелестен брилянт.

Закачих я на стената,
за да знам коя е към познанието
вратата.
Тя е моето светилище,
идеалното училище!

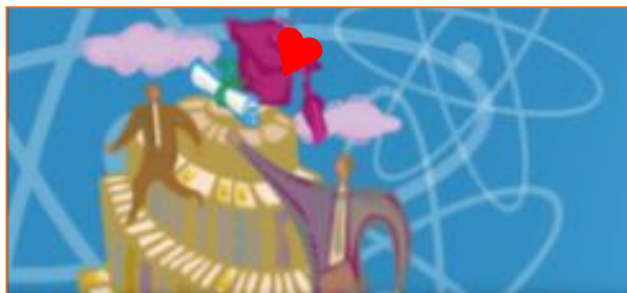
**Теодор ПЕТРОВ,
6. „б”**

Всеки човек би искал да има хубав живот. Много хора си мечтаят за това, но не всички имат такава възможност. Под думите „хубав живот” разбираме радост, здраве, късмет и пари. Но, за съжаление, доста хора искат само парите. Често това са тези, на които не достигат или си имат достатъчно, но продължават да искат още. Тези хора са алчни и неблагодарни. Глупаво е да искаш пари и живот, какъвто не можеш да имаш, защото най-важното са здравето и щастието.

В повечето случаи алчността заслепява хората и те започват да извършват убийства, грабежи или нещо, от което страдат много хора - сединствената цел да са богати и безг-

Любовта е над всичко

рижни като известните личности или не вярвайте, че те ще ви ти, на които искат да прили- осигурят ласки, любов и здрачат. За съжаление, тревата на ве, само могат да объркат жи- съседа е по-зелена и затова вота ви. По-добре да сте скром- много рядко се споменава, че ни и здрави и да се радвате на парите не правят човека. Ко- малките удоволствия, споделя- гато си богат, много често си нещастен, защото си заобико- ни с приятели.

Нека никога да не забравя- лен от фалшиви и неверни при- ме, че над всичко стои любов- ятели, които искат само мате- та. Да обичаме така, сякаш ни- риалното. По-добре е да си кога не са ни наранявали.

Имайте вяра в себе си и то- гава ще знаете как да живеете. Най-важното е това:

Ако искате да се почувства- те богати, просто пребройте всички важни неща, които не се купуват с пари.

**Даяна БОРИСОВА
7. „а” клас**

Затова не бъдете алчни за па-

В днешно време всеки човек се „бори“ за нещо в своя живот. Едни се „борят“ за семейството си, други за работата си, трети за пари, а четвърти просто за себе си. Но зад всеки един човек, има някой друг, може дори да са няколко, който бди над него, дава му напътствия и съвети, които по-късно му помагат да се справя с препятствията по пътя си. Нека наречем тези хора **будители**, защото те наистина го заслужават, а и без тях живота ни би бил много различен.

Не бих могла да твърдя, че знам всичко. Понякога бъркам в решенията си. В такива моменти за помощ и съвет се обръщам към **моите „будители“**. За мен това са моите **родители и учители**. Защо ли? Защото те са хората, които присъстват в по-голямата част от живота ми. Родителите ще ме съпътстват винаги, но учителите могат да ми помагат само докато завърша училище.

Защо тези хора са моите будители? И кои са те всъщност? С какво са по-различни от останалите, които познавам? Ще отговоря на тези въпроси отзад напред. Да започнем от учителите ми. Много ученици не харесват някои от учителите си. И аз имам такива, но това не значи, че не ги ценя. Те са надарени с адски издръжливи нерви и огромно желание да обучат бъдещето поколение. Те са по-различни с това, че за разлика от много други хора, на тях им „лука“ за децата. Те се интересуват какво ще бъде тяхното бъдеще, какво образование ще получат, в каква среда ще израснат, как ще се развият психически, какъв ще е техният светоглед. Защото тези хора са част от живота на децата. Някои приемат учителите си за свои приятели, а не само за преподаватели по някой предмет в училище. И аз имам такива учители и се радвам, че ги познавам, защото хем научавам нещо, хем ми е интересно в часа. За мен те са мои учители, а и мои

Моите Будители

Соня ТОДОРОВА, 10. клас

приятели. Знам, че винаги мога да поговоря с тях, ако имам проблем или пък им поискам съвет. Те са **моите будители**, защото през едни от най-важните години за мен, те са там за да ми помогнат, да обсъдим моите интереси и накъде да се насоча за да ги развия и в същото време да ми е приятно с тях и да забравя напрежението от уроците и домашните. **Други мои будители са родителите ми**. За мен тези хора са свещени. Те са тези, които са ме създали. Те са ми дали живот. И пак те ще ме съпътстват през годините. И пак те са ми дали храна и подслон. Те са по-различни от всички останали хора, защото за пръв път са ми показали какво е значението на думата „обич“, за пръв път са ме прегърнали. Родителите ми са хората, мен, независимо в добро или в лошо и които са ме възпитали и които винаги ще бъдат до мен и да ме напътстват

и дават съвети. Те са хората, които ще ми помогнат да осъществя своите мечти и амбиции. Има моменти, в които ги чувствам повече като приятели, отколкото като родители. С тях мога да споделям всичко. **Това са моите родители**. Хората, които вечно ще помня, уважавам, почитам и обичам. **Те са моите будители**, защото макар и вече да ходя на училище, аз продължавам да научавам нови и нови неща от тях. За мен няма втори като тях, а и няма и да има. Те са моите родители и аз ги приемам такива каквито са с всичките им недостатъци. Понякога не харесвам това, което чувам, но се старая да ги слушам, защото те са много по-мъдри от мен, видели са много повече от живота, отколкото аз. И винаги ще ги почитам и обичам, дори и понякога да се карам с тях. Нито един човек не се е родил научен. С времето той се научава на добро и лошо. Но докато постигне това и стане независим, зад него има хора, които му помагат, дават му съвети и му обясняват незначителните за него неща. Това са хората, които са му най-близки. Той не го осъзнава докато не порасне достатъчно, за да може да си даде сметка за всичко, което е видял, почувствал, научил, а след това се замисли, колко пъти не е знаел какво да прави. Тогава се е обръщал за помощ именно към тези хора. **Те са неговите будители**. Те му помагат да изгради своят характер, да мисли свободно, да има модерен светоглед, да е отворен към новото. За мен будителите са широко скрени хора. Моите будители са родителите и учител ми, защото те се опитват по всякакъв възможен начин да ми осигурят едно щастливо бъдеще. Те ми дават добро образование и ми помагат да осъществя мечтите си. Няма по ценни хора от тях, защото ако не са те, аз нямаше да съм това, което съм в момента, нямаше да съм този човек. Тези хора заслужават

Какво е Блага вест? Колко често я намираме?

Благата вест за някои хора може да е шестица от тотото или добра оценка. За други хора пък е доброто дело. Лично аз най-много се радвам, когато стана свидетел или пък чуя добро дело. Например онзи ден са качвам в трамвая и си оставям чантата на пода. До мен имаше две пътнички – едната на около 60 години, и друга нейна връстничка, която седеше на първата седалка и освободи място, правейки знак с ръце, че я кани да седне. Замислих се – как така, та те са на горе-долу една възраст? Даже жената, която отстъпи мястото си, изглеждаше по-

възрастна. Но истинското учудване тепърва предстоеше. Жената, която седна, започна да говори: „Много ви благодаря, вие стоплихте сърцето ми!“ И ето го учудването – оказа се, че жената, която бе отстъпила мястото, е глухоняма ... След няколко дни беше 8-ми март. Бях накупил букети за най-любимите учителки (не обичам да взимам за всички – като подмазване е) и започнах да мисля за Благата вест. Помолих се и на мене да се случи да помогна на някого. Желанието ми се сбъдна. Този път върху чантата си бях сложил роза. Бях я забравил, но една жена ме подсети, че розата може да се счупи и ми я подаде. Аз

й казах: „Благодаря“. Започнах да мисля как наистина да й се отблагодаря и бързо реших да й дам зюмбюл, който бе с цветове, събрани в рехаво гроздовидно съцветие с характерна ясно синя багра и специфичен, силен аромат. Жената се изненада и ми каза: „Отдавна не съм получавала цвете, не мога да го приема.“ А аз й казах: „Сега вече получавате“. Реших, че това за нея ще е една БЛАГА ВЕСТ.

Есетто спечели I награда в конкурса „Блага вест“ организиран от фондация „Покров Богородичен“

**Благой ЦИЦЕЛКОВ,
8. „б“ клас**

Съветието на доброто

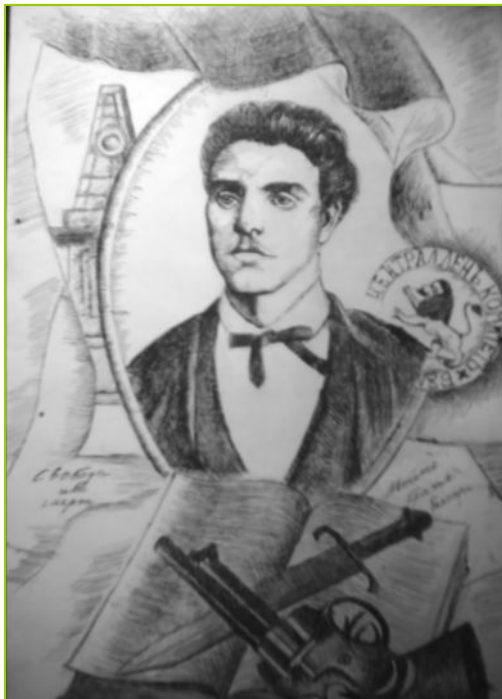
„ВРЕМЕТО Е В НАС И НИЕ СМЕ ВЪВ ВРЕМЕТО“

Васил ЛЕВСКИ

Избрах тази тема, защото я намирам интересна и различна от всичко това, което бях чела и слушала за Васил Левски. Прочутата мисъл¹ на Апостола предизвика в мен размисли за различни неща – за историята, живота, съдбата, морала. Впоследствие установих, че тя е необятна като Вселената. Да се пише за Левски е трудна и отговорна задача, но е наистина вълнуващо преживяване, което те обогатява, променя и остава трайна следа в съзнанието.²

„Времето е в нас и ние сме във времето“ – думи толкова близки и също така някак си загадъчни, изпълнени с истина и мъдрост. Колкото повече време минава от момента, в който Васил Левски е изрекъл тази пророческа мисъл, толкова по-актуална и съдържателна става тя. Колкото повече години се изтичат, толкова по-силно и категорично се убеждаваме в гения на нашия най-велик българин.

Дъхът спира, когато се докосваме до направеното от него. С две велики прозрения³ Апостолът ще остане завинаги в нашата история. **Първото** е, че българският народ трябва сам да извоюва освобождението си, разчитайки единствено на собствените си сили, без да чака някой да му донесе свободата наготово. **Второто** е идеята за Вътрешната революционна организация, която да подготви, да организира и да извърши българската национална революция. Факт е, че до 1869 г. малцина са вярвали, че може да се освободим без чужда помощ, а никой българин не е пристъпвал на практика към осъществяването на тази съдбовна кауза. Няма друг в нашата история, който да се е заемал с толкова всеобхватна, рискована и трудна задача от тази, която си поставя Левски и започва трескаво да я осъществява сам, без подкрепа, понякога дори неразбран от своите най-близки другари. Аз мисля, че дълбокият смисъл на казаното от

▲ Отличената рисунка на Лора Хубанова във конкурса за Левски проведен във Сливен (вж. бр. 2)

Апостола трябва да се търси именно в тези две насоки. „Времето е в нас“ – това е идеята за самостоятелността и независимостта на българското освободително движение. „И ние сме във времето“ – това е увереността, че ние трябва сами да се подготвим и да извършим великото дело.

От друга страна обаче, в тази мисъл е изразена и възможността времето да бъде лош съюзник, защото то може да те ограничава, да те притиска в своите сковавачи рамки. „Времето не чака никого“ казват англичаните и са напълно прави.

Времето е относително и разтегливо понятие, условие, от което зависи всяко едно начинание. Левски е знаел, че трябва да се бърза, защото всяка година преживяна в робство за българите е означавала удължаване на мъките и униженията, а желанието за свобода – все по-далечен и недостижим блян. Апостолът много ясно е усетил и разбрал, че ако не си в синхрон с времето, то ще те погуби и ще те осъди на забравя. В този смисъл той е преценил точно историческия момент за осъществяването на смелите си планове, бил е убеден, че е дошло времето за решителни и категорични действия.

„Времето е в нас и ние сме във времето“. Защо тези думи, написани толкова отдавна ни вълнуват днес и ни карат да се замислим? Времето на Левски е било доста по-различно от нашето. Днес сме свободни и независими, много от мечтите на Апостола са сбъднати, но нещо ни тревожи, подтиква, нямаме самочувствие. Дали, защото България е малка и ние сме малко или пък, защото сме бедни и изостанали? Свободни сме, а не сме щастливи. Изглежда свободата е като здравето – оценяваме я, когато я загубим. В началото на 21. век отново сме изправени лице в лице с **Времето**. И пак се оказваме в ролята на догонвачи. Отново трябва да бързаме да настигнем другите.

Аз съм оптимистка за бъдещето на моята Родина, защото вярвам в силите и възможностите на моя народ, както е повярвал навремето Васил Левски.. Но най-важното е да не забравяме, че всичко зависи от **нас** самите! И да сме задружни!

Лора ХУБАНОВА,
Х^А кл.

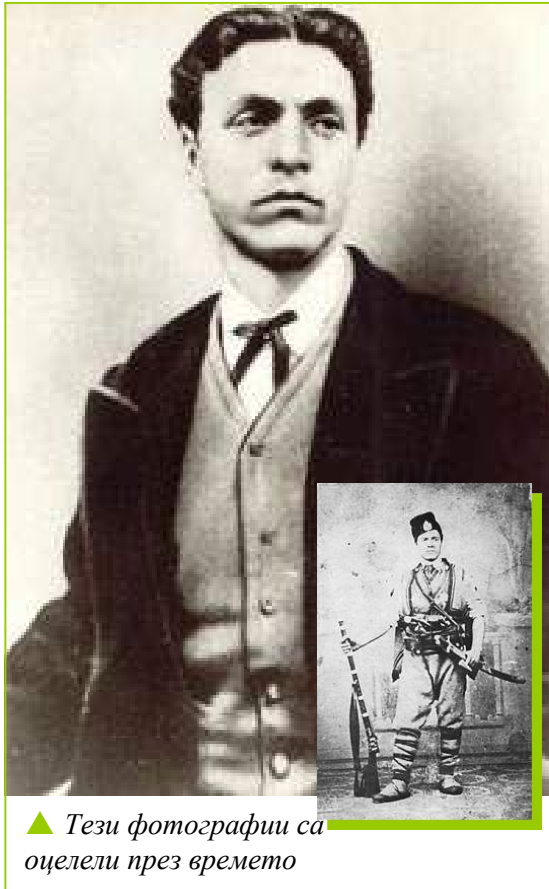
„ВРЕМЕТО Е В НАС И НИЕ СМЕ ВЪВ ВРЕМЕТО“

Васил ЛЕВСКИ

Какво е **Времето**?! Какво се крие зад това понятие? Това е един от многото сложни и загадъчни въпроси. А задължително ли трябва да има движение, за да „тече“ Времето? Смята се, че то се състои от **минало, настояще и бъдеще**. Логично е да мислим, че живеем в настоящето, защото миналото е вече зад нас, а бъдещето още не е дошло и не знаем какво ни носи. Въпреки това, ние сме свързани по някакъв тайнствен начин, както с миналото, така и с бъдещето, но в повечето случаи не го осъзнаваме.

Васил Левски ни е завещал своя **Дух и Пример** и ние сме длъжни да го предадем на следващите поколения. Така той ще бъде вечно жив, ще топли сърцата ни, ще ни дава упование и надежда в трудни моменти. **Времето е в нас**, защото знаейки миналото, си извличаме поука за по-добро бъдеще. Ставаме по-мъдри, разбира се по-мъдри стават тези, които могат да си вземат поука.

В какво време е живял Апостолът на свободата? Време на мъка, робство, страдание и унижение. Времето сякаш е било спряло и той се заема с невероятна енергия да го настигне, да го догони, да навакса изгубеното. Само за три години, с нечувани усилия и решителност, той изгражда Вътрешната революционна организация, вдъхва кураж и оптимизъм и подготвя българите за решителна битка. Левски ни завещава във Времето вечния дух на борбата за „правда и свобода“ и най-вече – да разчитаме на „нашите собствени задружни сили“. Има една легенда³ за залавянето на Левски в Кърчинското ханче. Във

▲ Тези фотографии са оцелели през времето

фаталната нощ, ханджията разтревожен, събудил Дякона да бяга, защото сънувал лош сън за зловеща угроза. Но Левски отказал, защото не обичал да бяга от опасностите, имал силен дух и желязна воля. Апостолът бил заловен от турците след няколко часа. Кой не знае за пророческия сън на Гоце Делчев? Насън е бил предупреден, че ще бъде убит от врага.⁴ Можем ли да познаем бъдещето? За него можем само да гадаем, но има случаи, когато надникваме в отвъдното чрез **душата**. Тя има странни и тайни

задължителна, защото осмисля нашето съществуване. Разбира се, Времето ни носи мъдрост. А какво е мъдростта? Един въпрос поражда друг! Мъдростта е началото, пътят, истината, животът, любовта, Бог. качества, за които ние не знаем. Дали душата не е онзи невидим мост между миналото и бъдещето?

Ние се опитваме да следваме заветите на предишните поколения. Миналото оставя върху ни някакъв белег, някакво послание, което осмисляме, обогатяваме, и го предаваме на другите след нас, **т.е. и ние оставаме във Времето**. Днес сме длъжни да опознаем историята си и да се вслушаме в традициите и опита на предците ни. Да пренесем в настоящето мъдростта на вековете, както са го правили поколения българи.

Какво е **Времето**? Със сигурност знаем, че то е върховният съдник и абсолютният господар на истината. Никой не може да излъже Времето! Според някои, пътят към истината е чиста загуба на време, но пък Един от елементите на

мъдростта е паметта, която съхранява опита на нашето минало. Друг е досетливостта, чрез която можем да се ориентираме в бъдещите си планове. Ето как миналото, настоящето и бъдещето се сливат в едно цяло, без начало и край. Това е простата и вечната логика на битието.

Може би, **Времето** е илюзия, заблуда. Нещо, което нито тече, нито може да бъде спряно.

Васил Левски е бил изключително проникателен и мъдър човек. Всички по-горни размисли е обединил само в една гениална фраза: „Времето е в нас и ние сме във времето“. Всеки би извлякъл поука от тези думи, стига да вникне в същността им. Ако можеше Левски да надникне поне за миг в нашето Време, в днешна, свободна България! Дали щеше да му хареса това, което вижда? Едва ли.... Но това е тема за друго есе.

Гергана ИВАНОВА, XI^A

Гергана изказва благодарности на г-н Иванов, учител по история в 51 СОУ за **окараната по-мощ при редактирането на теста**.

Посетете нашият нов форум!

<http://51sou.no-ip.info/forum2/>

НОВА ФОРМУЛА ЗА САЙТА

НОВОТО:

НОВИ РУБРИКИ

НОВ ДИЗАЙН

ОБНОВИХМЕ СТАРИТЕ

РУБРИКИ

И НАТРАВИХМЕ НОВ ФОРУМ!

ЗАПОМНИ ГО! <http://www.51sousofia.hit.bg/>

Съхранени мигове

Дъжд от цветя

Веднъж в един град завалели цветя.
Те покрили улиците като с
разноцветен, нежен килим. Колите
минавали през цветята и ги мачкали,
но дърветата се отрупали с цветя и
изглеждали цъфнали, както през
пролетта, макар че било зима.

Пролетта ще дойде скоро!

Зимата си отива!

Футболист

Три момчета се събраха на
футболната площадка. Те избраха
вратар и започнаха да играят футбол.
Пенчо и Георги бяха нападатели, а
Пешо пазеше футболната врата.

Изведнъж Пенчо взе топката .
Той поиска да я ритне нависоко, но заедно
с топката изхвъркна и обувката му.

Пепи понечи да хване топката ,
но вместо топката той хвана обувката
на Пенчо. Топката изхвъркна и трите
момчета се разсмяха.

**Благодарим на Наталия
Граматинова от 2. „б” клас
за съхранените мигове до
които ни докосна.**

Вятърът

Когато вятърът задуха ,
всички си спомняме за лятото. За
всичко в този горещ, но приятен
сезон.

Вятърът духа силно и
смразяващо през зимата. Той няма
спирка никъде по земята , макар
понякога да духа съвсем лекичко.

Вятърът винаги предава
вашиите чувства на близките ви
хора , където и да са те!

Кокичета

През една ваканция аз отидох
при дядо. Пристигнахме късно
вечерта и не успях да видя
кокичетата, за които той ми
говореше. Сутринта на другия
ден изгря веселото слънчице и
излязох навън. Там, на двора
бяха показали белите си
главички няколко кокичета. Те
изглеждаха весели и плавно
поклащаха коронки на нежния
ветрец. Кокиченцата се
радваха на слънцето и на
топлия ден.

Всеки имаше някаква
работа. Мама и дядо готвеха,
татко цепеше дърва, а
птичките чуруликаха радостно.
Само аз се разхождах и гледах
скоро порастналите кокичета.

**Те предизвестиха, че
пролетта е дошла.**

**Посветено на
кокичетата!**

Мони и нейните приятели

Мони рано се събуди
и започна да се труди.
Материали си набави –
всичките са здрави.
И работи без умора
като старателните хора.

- Коя съм аз?
Идвам да се запозная с Вас
и да разсмея всички в клас.
От дърво ми е снагата,
от прежда ми е косата,
нарисувана ми е устата.
От боички са ми очичките,
от тел – ръчичките.
Имам кърпа от пердето –
да ми краси лицето.
С рокля бяла на цвят ...
от един измислен свят.

Мойта кукла кръстих Ана.
Тя прекрасна стана.
Боята може да се заличи,
но тя ще си мълчи.
Няма да порасте,
но е мила като дете.

Днес е хубав ден
и голямо щастие за мен.
Нося я на ръце
и я направих от сърце.
Щом я зърна
искам да я прегърна!

Тя си има и другарче –
пухкавото зайче.
То от страх трепери,
място не може да си намери.
Един ден избяга в гората.
Там срещна катеричка опашата.

- Здравей, мили братко!
Заповядай орехче
да ти е сладко!

Това е приказка без край,
затова аз тук слагам КРАЙ!

▲ Нали разбрахте? Това са приятелите на Мони от 2. „г” клас

ОТ РЕДАКТОРА

Когато чух, че има
още едно талантиво
дете в нашето
училище, не се учудих
защото това е
„Училището на
творците”, но когато
прочетох текстове
написани от Моника,
рисуноката на нейните
приятели наистина
бях очарован. Дали
това не е новата
Елисавета
Багряна...ще покаже
само историята.

Моника и нейните
приказни приятели

Моника ГАГОВА, 2. „г” клас

ВЕСТИ+ СЕ ИЗДАВА ОТ: „51 СОУ САЙТ ОТ УЧЕНИЦИ ЗА УЧЕНИЦИ”

Главен редактор:
Благой ЦИЦЕЛКОВ

Учител-консултант:
Нели РАШЕВА

Отговорен редактор:
Александър ДАСКАЛОВ

Правописът във вестникът не е идеален, но за това има вина само дежурният екип от ученици